

простя съ моя другарь, тъй внезапно починалъ въ пълния разцвѣтъ на творческата си сила. Мисля си изъ пѣтя — и тогава есень бѣше . . . За есенъта на 1912 година—вземете Йовкова и Йончева; за след-нята — вижте Ясенова. И се спрѣхъ: погребението на Йовкова става въ двадесетъ и петъ годишнината на почването на войната въ 1912 — точно на утро-то на паметния день . . . Редомъ съ Ботйовъ, Каравеловъ, Вазовъ и другитѣ великани, пѣвецътъ и пророкътъ на свободна Добруджа зае едно отъ първитѣ мѣста на творецъ въ българската култура.
